

VESTITORUL CREȘTIN

Organul Comunității Baptiste Române Nr. 2 din București

APARE ODATĂ PE LUNĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Str. Păunașul Codrilor 79
BUCUREȘTI, VI

ABONAMENTUL :
Pe un an lei 60
Pe 6 luni lei 30

EXCURSIONIȘTII COMUNITĂȚII NOASTRE

DRAGOSTE PIERDUTA

Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Apoc. 2. 4.

Trăim timpurile pierderilor de tot felul. Averi mari s'au prăbușit și se vor mai prăbuși.

Stăm sub impresia groaznicului mene-mene techel upfarsin-ului pe care Dumnezeu l-a scris deasupra istoriei lumii. Dar nu aceste pierderi ne impresionează, deși sunt grele, foarte grele pentru unii.

Noi suferim și ochii ni se umezesc de lacrimi când vedem că multe lucruri ce ne erau dragi și scumpe au fost luate de jurtuna judecății lui Dumnezeu.

Viața noastră nu stă însă în aceste lucruri trecătoare. Acela care s'a născut din Dumnezeu posedă o bogăție și mai mare. A le pierde pe acestea este mult mai dureros. Ele sunt pierderi sfinte, pierderi spirituale.

Despre o așa pierdere duhovnicească ne vorbește istoria Bisericii din Efes. Apocalipsa lui Ioan ne arată că această biserică a pierdut

DRAGOSTEA DINTÂI

Cristos cel înălțat, a găsit în acea biserică multe lucruri bune. Biserica nu era fără viață, în ea era multă slujire și părtășie plină de bucurie, în surferințe au dovedit răbdare, a purtat cu tărie jocura pentru numele lui Cristos, judeca răul din mijlocul ei și înlătura elementele nesănătoase. Astfel, Biserica în viața și în slujirea ei exterioară (în afară) era o biserică model. Aceste lucruri le re-

cunoaște Domnul și totuși îi lipsea ceva. Ea pierduse mult, nemărginit de mult: **Dragostea dintâi.**

Domnul îi cere să mediteze de unde a căzut, să se pocăiască, să se reîntoarcă la faptele dintâi, dacă nu, sfeșnicul avea să-i fie răsturnat și să ia Bisericii poziția și slujba ce o avea în mijlocul Asiei mici. Ce fel de dragoste era aceea, a cărei lipsă Domnul Isus o scoate la iveală în biserică din Efes așa de dureros, și pierderea căreia avea pentru ea urmări așa de grele?

Domnul o numește: **Dragostea dintâi.** Este dragostea dela persoană la persoană. O soție tânără și sfiocasă își iubește persoana în care toate nădejdiile și dorințele ei își găsesc reazăm. Viața casnică cu îndatoririle ei felurite, cu durerile și bucuriile ei, este zidită și purtată de această dragoste.

Uneori, această dragoste se prăbușește, după câte-va zile sau câteva luni. Viața familiară va continua mai departe, după forma exterioară, dar și-a pierdut caracterul intim, cel mai scump lucru.

Cât de izolat, singuratic se simte un bărbat care se vede înconjurat de soția lui care și-a pierdut dragostea dintâi și nu cunoaște decât datoria ei.

O astfel de soție va putea îngriji foarte bine de casa ei și oricând ar purta de grijă, sufletul soțului se simte singuratic.

Tot astfel și Domnul Isus, nu dojenește biserica pentru felul cum ținea gospodăria, nici nu o învi-

novăște de necredincioșie, ci pentru că El era singularic în acea biserică.

Este posibilă și azi o astfel de stare a credinței? Este posibil așa ceva și în viața mea și a ta?

Mă tem că Domnul Isus, Capul Bisericii și din zilele noastre este adeseori singuratic în mijlocul aceluia care prin mărturia credinței lor se țin de El și zidesc împărăția Lui.

Nu lipsesc orele de rugăciune, ce sunt obișnuite ca și în trecut, și s'ar ridica proteste dacă ar fi desființate, dar Isus a ajuns singularic la aceste ore: Dragostea dintâi s'a pierdut. Lipsa ei se simte. Odată, aceste ore de rugăciune curgeau ca niște râuri ale dragostei față de El, acum sunt țintele din obișnuință și din simțul datoriei față de El.

Slujirea este puțină, se întocmesc programe de lucru bine chibzuite și întemeiate pe experiențe îndelungate.

Zelul este mare, adunările sunt pline. Oamenii nu se dau înlături dela suferința crucei. Se nutresc cu speranțe întemeiate pe Biblie. Dar Domnul Isus este singularic în mijlocul Bisericii Sale slujitoare și mărturisitoare. El este înconjurat de slujire dar nu de dragoste. Poate să se țină obișnuitul serviciu divin, o născocire a întemeietorilor de cult, nu însă o părtășie cu persoana Sa. Dragostea dintâi este pierdută.

După cum bisericile pot pierde dragostea dintâi, tot așa o pot pierde și membrii ei, individual.

Viața de rugăciune nu s'a slins, n'a slăbit slujirea, n'a devenit necredincios în mărturisire, n'a pierdut interesul pentru lucrul lui Dumnezeu, și totuși, Isus este singularic în sufletul lor.

Ce deosebire între îndatorire și dragoste!

Această dragoste dintâi o căuta odinioară Cristos cel înălțat în Biserica din Efes. O caută El zadarnic și în Biserica noastră, în viața mea și a ta, frațele meu?

Dacă ne lipsește acest izvor al dragostei față de El, atunci lipsește vieții și slujirii noastre creștine sfințenia unei legături strânse cu El.

Bisericile în care orânduiri și funcțiunile nu pornesc din dragoste pentru Isus ci din îndatorire, și din grija de a se menține, de bine, de rău, și a nu fi nevoiți să închidă ușile adunării, întotdeauna n'au fost în stare să se împotrivească lumii și curențelor lumești.

O dragoste pierdută poate fi regăsită. Cine este îndeajuns de sincer de a nu se minți singur asupra stărei sale sufletești, acela să pornească pe drumul întoarcerii pe care-l arată Isus Bisericii din Efes. Harul care a fost îndeajuns de mare când ne-a condus la dragostea dintâi, este destul de mare să ne readucă la ea. Și un suflet care a regăsit aceea ce a pierdut va putea să cânte întotdeauna cu o deosebită căldură: „Eu sunt al Tău, Tu ești al meu.“

I. C.

Abonați și răspânziți „Vestitorul Creștin“

PRIMI PAȘI AI POCĂINȚEI

Prieteni sinceri, adică cei ce s'au întors la Dumnezeu, sunt oamenii cari au cunoscut pe Isus ca Mântuitorul lor și pe Dumnezeu ca Tată Ceresc, mântuiți prin Har.

În urma lor stă timpul unei vieți pierdute, trăită în păcat fără Dumnezeu și fără Christos. În fața lor stă însă o viață nouă: „*Cele vechi s'au dus: iată că toate lucrurile s'au făcut noi*“ (II. Cor. 5. 17) Viața lor se aseamănă cu o călătorie, pe care Sf. Scriptură ne-o arată astfel: „*Căci erați ca niște oi rătăcite. Dar acum v'ați întors de pe calea cea largă a morții spre poarta cea strălucită și drumul îngust al vieții*“ (Mat. 7. 3—14).

Drumul lor duce acum numai spre cer, ei au o singură dorință care este o lucrare a Duhului Sfânt.

*In cerul sfânt când voi intra
Și pe Isus îl voi vedea
Atunci ti voi cânta mereu:
„O Doamne Sfânt tu ești al meu.*

Dacă și tu ești un asemenea prieten sincer atunci poți spune: „El mi-a iertat toate păcatele și acum sunt un copil al Lui Dumnezeu.“

Pe temeiul Sfintei Scripturi, acum tu ești un copilăș în Cristos, căruia îi trebuiește o deosebită îngrijire și educație. Nu trebuie să rămâi un copilăș ci trebuie să crești să devii: „*un om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Cristos*“ (Efes. 4. 13).

Ia seama deci la cele ce urmează:

PĂSTREAZĂ INTODEAUNA MÂNTUITORULUI O INIMĂ MULȚUMITOARE

Cu cât vei mulțumi Domnului mai des și din inimă pentru mila ce a avut-o de a te salva, cu atât vei deveni mai vesel și încrezător. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „*Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește*“ (Ps. 50. 23). Nu mulțumi numai în primele zile ale pocăinței tale, ci întotdeauna, nu înceta nici o zi — nici odată. Vei avea și tu odată favoarea de a sta înaintea tronului Mielului, de a-i mulțumi împreună cu cei mântuiți. Ai foarte multe motive de a-I mulțumi ca păcătos iertat. Citește în Biblia ta următoarele texte și subliniază-le: Isaia 53. 5—6; Isaia 43,

25; I. Petru 2. 24—25; II. Cor. 5. 21; Efeseni 1. 7; Apoc. 1—5.

Poate Dommul Isus să fie mulțumit când tu îi mulțumești numai cu gura, însă trupul tău, talentele tale și averea ta le sustragi?

Cu adevărat Biblia despre tine însuși spune: „*Căci a-ți fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru cari sunt ale lui Dumnezeu*“ (I. Cor. 6. 20). Întreaga ta viață trebuie să mulțumești: „*El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăesc să nu mai trăiască pentru ei însuși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei*“ (II. Cor. 5. 15).

...CA VULTURII

Isaia 40 v 28—31

Sfânta Scriptură seamănă pe copiii lui Dumnezeu în multe chipuri: Sunt asemenați spre exemplul, cu vița, cu oaia. Una dintre cele mai frumoase comparații este aceea cu vulturul. Doresc ca această asemănare să fie bine adâncită în inimile tuturor.

Vulturul este numit regele păsărilor, după cum leul este numit regele animalelor.

Printre însușirile vulturului, este bine cunoscută *privirea lui ageră*.

Copiii lui Dumnezeu, capătă de asemenea, o privire ageră cu privire la păcat. Un om nou născut are o inimă curată, un cuget simțitor. Datorită acestei priviri agere observăm din timp cele mai mici păcate, de care se îndepărtează, spre a se păstra curat. El este atent nu numai asupra sa însăși, ci și la legăturile sale cu cei necredincioși.

Unul dintre aceștia poate spune că anumite lucruri sunt nevinovate, de ex.: păhărelul de vin la masă, însă cine are privirea ageră vede germele (sămânța) păcatului în aceste lucruri.

Observă îndată dacă acei cu care are legături de prietenie sunt prieteni pentru el și se depărtează la timp.

Copiii lui Dumnezeu n'au privire ageră numai asupra păcatelor descoperite ci și asupra acelor păcate ascunse, pentru care caută să se desvinovățească singur.

Copiii lui Dumnezeu cu privirea ageră de vultur, observă imediat când un suflet doritor de mântuire a intrat în adunare, intră în vorbă

cu el, îndrumându-l spre Mântuitorul.

Copiii lui Dumnezeu mai au privirea ageră cu privire la lucrarea misionară de câștigarea sufletelor pentru Domnul.

Nici o altă viețuitoare nu poate privi la soare, nici chiar omul, ca vulturul. Ochii lui buni îi îngăduie aceasta.

Tot așa păcătoșii nu pot privi la Isus, după cum nici Pavel, când se afla pe o cale greșită n'a putut privi la Domnul Isus, fără să orbească.

Cu privirea ageră ce o posedăm, noi privim spre cer unde vedem pe Isus cel ce s'a jertfit pentru păcatele noastre, mijlocind pentru noi. Il vedem cum ridică spre Tatăl, mâinile Sale străpunse, atât pentru noi cât și pentru cei ce încă nu cred în El. Slăvit să fie Dumnezeu pentru această privire ageră de vultur, ce ne-a dat!

Vulturul mai este cunoscut prin aripele sale puternice, cu ajutorul cărora zboară la mari depărțări și la mari înălțimi. La ce i-ar folosi privirea bună dar n'ar avea și aripi bune?

O, ce frumos este pentru copiii lui Dumnezeu, când primesc putere sfântă de a se ridica mai presus de tot ce este pământesc! Unii însă au o privire ageră, însă când sunt trimiși să facă un lucru oarecare pentru împărăția lui Dumnezeu, cad jos, nu se pot ridica.

Niște pescari de pe Marea Nordului, au văzut odată un vultur prăbușindu-se la pământ. Doritori

să afle cauza căderei, s'au apropiat de el, găsiindu-l mort. Cercetând de aproape, au observat că a fost mușcat în aripă de un mic șarpe veninos, ce s'a călărat pe el în timp ce se afla pe pământ.

De multe ori și cauza căderei unui credincios este că a fost mușcați de șerpi veninoși ai păcatului, fie cât de mic, dar îndeajuns de a-l doborâi la pământ.

Se zice că vulturul în timp ce zboară privește la soare. Tot așa și copiii lui Dumnezeu privesc la Isus fără teamă. Când prietenii sinceri primesc pe Domnul, prieterea lor strălucește de o lumină cercască.

Vulturul nu-și așează niciodată cuibul pe pământ, nici în pomi, nu, ci și-l așează cât mai sus, pe stâncă.

Ucele păsări pot doar câte o dată să se ridice în sbor cât mai sus, însă vulturul locuiește sus. Această este un adevăr potrivit pentru copiii lui Dumnezeu.

Mulți se ridică în anumite timpuri de trezire destul de sus, dar locuiesc așa de jos. Multe păsări își fac cuibul jos, pe pământ, unde animalele sălbatice le pot strica însă vulturul și-l așează așa de sus că este în afară de orice primădie. Noi suntem în deplină siguranță în adunarea copiilor lui Dumnezeu, așezați pe stânca veșnică. Sufletul nostru se adăpostește acolo, întotdeauna fără întrerupere, nu numai în anumite timpuri. Dumnezeu să ne ajute tu-

turor să nu ne îndepărtăm de Mântuitorul nostru și să nu ne mulțumim numai ocazional să dăm pe la adunare ci să și rămânem în ea.

Unii poate că spun: Este frumos să fii un copil al lui Dumnezeu, asemenea unui vultur, deci este de dorit ca toți să fie ca vulturii. În Apoc. 12. 14 citim: Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeiei... Să rămânem un moment la cuvintele: *Vulturul cel mare*. Vulturul cel mare este însuși Dumnezeu.

Nu orice pasăre poate fi numită vultur ci numai acele care sunt născute din vulturi.

Bună orăă un uliu s'ar gândi: Eu vreau să devin un vultur, deci voi încerca să sbor ca un vultur, să-mi fac cuibul ca vulturul, și dacă nu voi ajunge dintr'o dată să fiu ca vulturul, voi ajunge treptat. N'ar fi aceasta o nebunie?

Sunt însă milioane de oameni, care fac o astfel de încercare. Ei încearcă să devină copii ai lui Dumnezeu, învățând felul lor de vorbire, să cânte cântările lor, citească Biblia și își însușesc regulile de viață ale copiilor lui Dumnezeu și socotesc că în acest fel, treptat, vor ajunge să fie și ei copii ai lui Dumnezeu. După cum vulturi pot fi numite numai acele păsări ce au ieșit din vulturi, tot așa copii ai lui Dumnezeu au dreptul să se numească numai acei ce sunt născuți din nou.

În ziua de 9 Aprilie a. c., Soc. tineretului din Biserica Baptistă din str. Apele Minerale 42 București, a avut o frumoasă serbare, împodobită cu cântări, poezii și cuvântări. Programul a fost condus de

fr. Iov Butariu, conducătorul Soc. tineretului.

Contribuiți la ieftinirea revistei printr'o largă răspândire.

MENE MENE TECHEL...

Dintr'un loc vrednic de crezare cunoaștem desnodământul sgudui-tor al unei întâmplări petrecute în vechiul Babilon, pe la anul 538 înainte de Cristos.

Împăratul Belșațar a făcut un mare ospăț celor o mie de mai mari ei lui și a băut vin înaintea lor. În cheful vinului a poruncit să se aducă vasele sfinte pe care le luase tatăl său Nebucadnețar din Templul dela Ierusalim și a băut vin din ele împreună cu cei aflați la ospăț.

Deodată bațjocoritorii sgomotoși au amuțit și în sală s'a făcut o liniște ca de mormânt, căci iată — iată apăru degetele unei mâni de om ce începu să scrie pe ten-cuiala zidului, niște litere ca de foc, scrise și pieri...

Cuvintele scrise au fost: *Mene mene techel uparsin* cari tâlmă-cite înseamnă: *Numărat numărul, cântărit și împărțit.* (Daniel 5. 25—28).

Profetul Daniel a spus împăra-tului ce înseamnă acele cuvinte. Numărat înseamnă că Dumnezeu i-a numărât zilele domniei și i-a pus capăt. Cântărit înseamnă că a fost cântărit în cumpănă și găsit ușor iar împărțit înseamnă că împărția va fi împărțită și dată Mezilor și Perșilor.

Aceste lămuriri pe care profe-

tu le-a dat, trebuie primite și de noi, căci mi se potrivesc și nouă.

Pentru noi înțelesul ar fi cu alte cuvinte: Moarte, Judecată, Con-damnare.

Și pentru noi se spune: Mene, mene... adică zilele tale sunt nu-mărate, viața ta e pe sfârșite. Ziua morții nu ne este cunoscută și cei mai mulți își dau sfârșitul mai cu-rând decât se așteaptă sau doresc. Câte întâmplări groaznice nu cu-noaștem cari ne amintesc de cu-vântul mene, mene...

Va veni timpul pentru fiecare din noi când vom fi așezați în sicriu și acoperiți cu un giulgiu.

Și atunci... Măinele care au ținut această foaie vor fi așezate pe piept de către alții și nu vor mai putea să fie împreunate pentru rugăciune.

...Mene mene... Alți îți vor în-chide ochii și răsul tău bațjocor-itor va înceta.

Și-apoi urmează: Techel... adică ești cântărit și găsit ușor!

Deoparte sunt așezate toate obi-ceiurile tale bune, meritele tale, cunoștințele tale biblice, creștinis-mul tău și de altă parte unitatea de măsură: Biblia.

Limba cântarului lui Dumnezeu este Dreptatea Sa. Ia seama că nu contează ceace crezi tu despre Dumnezeu, ci aceea

Ce știe Dumnezeu despre tine.

Te gândești că moartea este un fapt serios însă noi îți spunem că

viața este un fapt și mai serios, căci nu vom fi judecați după înăl-

țarea sufletească din momentul morței ei după felul de viață, și vai, dacă vei fi găsit ușor!

Urmează apoi un drept „upfarsin”. Robul cel rău și bețiv, prins pe neașteptate de stăpânul său va fi lăsat în două și soarta lui va fi soarta fălarnicilor; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților (Matei 21. 48—51) A fi membru al

unei biserici nu înseamnă că ești membru al Impărăției lui Dumnezeu și nu toți cei ce zic: „Doamne, Doamne”, vor intra în împărăția cerului ci aceia ce fac voia Tatălui și porunca Lui este ca toți oamenii de pretulindeni să se pocăiască. (Faptele 17. 30).

C. A. F.

CUM SE PREDICĂ ÎN AFRICA

Într-o foaie a unei societăți germane pentru răspândirea Evangheliei între păgâni, găsim felul interesant cum un misionar, Dr. Schweitzer, predică Evanghelia.

El scrie următoarele:

Ca să fii înțeles trebuie să-mi dau silința să fii pe cât îmi stă în putință mai ușor de priceput.

Spre exemplu, în legătură cu întrebarea Ap. Petru pusă Domnului Isus, de câte ori pe zi să ierte greșelile fratelui său, trebuie să explic negrilor mei cu exemple din viață. Aceasta le ilustrez într-o vorbire în felul următor:

Abea te-ai sculat de dimineață și stai în fața colibeii tale, când vine cineva, cunoscut ca om rău și te insultă. Fiindcă Domnul Isus a spus că trebuie să ierlăm, tu taci, ca să nu înceapă bătaia între voi.

După aceea capra vecinului îți mănâncă bananele pregătite pentru amiază. Te ridici pornit pe ceartă și ceri să te despăgubească. El se împotrivește și susține că n'a fost capra lui. Atunci te liniștești și te gândești că bunul Dumnezeu a lăsat să crească în grădina ta așa de multe banane, că nu merită să te bați pentru ele.

După aceea vine omul căruia i-ai dat 10 banițe cu banane să ți-le vândă la piață, împreună cu ale sale și-ți aduce banii numai pentru nouă banițe. Tu îi atragi atenția, el răspunde că tu ai greșit la numărat și i-ai dat numai nouă.

Vrei să-i strigi în față că este un mincinos, însă îți amintești câte minciuni de ale tale ți-a iertat bunul Dumnezeu și te duci liniștit în coliba ta.

Când să aprinzi focul, observi că-ți lipsește din lemnele aduse de la pădure și care erau socolite să-ți ajungă o săplământă. Încă odală constrângi inima ta să ierte și renunți să te mai duci în căutarea hoțului.

După prânz, când vrei să lucrezi în grădină, găsești un cuțit vechiu și tocit în locul cuțitului cel bun. Tu știi cine a făcut asta, pentru că cunoști cui aparține cuțitul găsit.

Tu zici că ai iertat până acum de patru ori și acum ar fi a cincea oară.

Tu, cu toate că ai avut alătea neplăceri într'un timp așa de scurt, totuși te simți mulțumit sufletește. Pentru ce? Pentru că inima ta se

bucură fiindcă a asculta de Domnul Isus.

Spre seara vrei să te duci la pescuit. Cauți făclia din locul unde era așezată, dar n'o mai găsești. Te prinde furia, și te gândești că ai iertat destul până acum și te așezi la pândă să prinzi pe cel ce ți-a luat-o. Încă odată îți amintești de Domnul Isus, împrumuși o făclie dela vecinul tău și pornești la pescuit.

Acum descoperi că-ți lipsește barca. Un altul a plecat cu ea. Mânios, te ascunzi după niște pomi să aștepți pe cel ce a luat-o și-ți faci planul cum să-i iei peștele și să-l dai pe mâna șefului de trib.

În timp ce aștepți, inima ta îți vorbește și-ți amintește de Cuvântul Domnului Isus, că Dumnezeu

nu ne iartă greșelile noastre dacă nu iertăm greșiților noștri.

Pumnii se descleștează, și înșfârșit, în zorii zilei, când celălalt se înapoiază ferindu-se cu teamă, tu îi ieși înainte și-i spui că Domnul Isus ți-a cerut să-l ierți și săl lași în pace.

Acum pleci spre casă, vesel și mândru că ai fost în stare să ierți de șapte ori.

Dacă Domnul Isus ar veni în satul tău și te-ai înfățișa înaintea Lui, te-ar lăuda mai mult decât pe ceilalți și ți-ar spune, ca și lui Petru, că nu-i deajuns să ierți numai de șapte ori, ci încă odată de șapte ori, și încă odată și încă odată, și încă de mai multe ori șapte ori trebuie să ierți, pentruca și Dumnezeu să-ți ierte păcatele tale multe.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

PENTRU FUMATORI.

Vreți să știți pentru ce unii
lau tutun ca să fumeze?
Fiindcă au o sănătate
Și trebuie s'o ruineze.

Au bani, care trebuiește
Să fie prefăcuți în scrum
Și-apoi au plămâni prin care
Ca prin horn să iasă fum.

Fiindcă după cum spun unii
Din acei ce au lulele
Că fumul de tutun miroase
La fel ca niște micșunele.

Fiindcă după cum spun alții
Pe un ton foarte serios
Că tutunul e salvarea
Pentru omul cel nervos.

Fiindcă degetele în care
Țigarea de obicei se ține
După un timp se îngălbenește
Și le șade atât de bine.

Fiindcă, dacă au o tuse
Ce nu vrea să se lecuiască
Fumul de tutun n'o lasă
Și-o ajută să trăiască.

Mulți nu știu o batistă
La timp s'o întrebuițeze
Însă ei știu foarte bine
Țigarea cum s'o fumeze.

Pretutindeni unde scrie
„Fumatul oprit”
Adeseori tocmai acolo
Se fumează mai liniștit.

L. M.

MATERIAL PENTRU INTRUNIRILE TINERETULUI

TRADUCERI DE
LIVIU MUNTEANU și IONEL BRANEA

Teme biblice

CE TREBUE SA ȘTIM DESPRE DUHUL SFANT

1. *Cine este Duhul Sfânt?* Dumnezeu. *Fapt 5. 3.—4.*
Sfânta Treime rămâne un mister adânc, nepătruns.
2. *Ce este Duhul Sfânt?* O persoană. El are o voință. *1. Cor. 12. 11;* vorbește *Apoc. 2. 4;* strigă *Galat. 4. 6.* poruncește. *Fapt. 16. 6-7.* îndărjește *Isaia 63. 10;* a baljocori Duhul Sfânt *Evrei 10. 29,* a minți Duhul Sfânt. *Fapt. 5. 3.*
3. *Unde este Duhul Sfânt?* In inima credincioșilor. *1 Cor. 3. 16;* 6. 19. In credincioși (Comunitate) *Efeseni 2. 22.*
4. *Lucrarea Duhului Sfânt.*
 - a) *In toată lumea:* Creațiunea. *Ps. 33. 6;* *Iov. 33. 4.*
 - b) *In omenire.* Mărturii despre mântuire. *Ioan 15. 26—27.* Cu privire la păcat. *Ioan 16. 7—8. Fapt. 2. 33. 36—37.*
 - c) *In credincioși.* Lucrarea nașterii din nou. *Ioan 3. 3—5.* Tărie. *Efeseni 3. 16.,* capabil de o viață Sfântă *Rom. 8. 14.* Mărturisește despre legătura noastră de rudenie cu Dumnezeu. *Rom. 8. 16.* Roada Duhului *Galat. 5. 22—23;* călăuzește în tot adevărul. *Ioan 16. 13;* face corpurile noastre muritoare, nemuritoare. *Rom. 8. 1.*

Simbolul Duhului Sfânt.

- Un simbol este mai ușor de înțeles decât ideia.
Dumnezeu se pleacă în simplitatea noastră, pentru a ne face să înțelegem, ceea ce nouă ne este de neînțeles.
1. *Vântul.* *Ezechiul 37. 9—10;* *Ioan 3. 18;* acest simbol este deosebit și plin de taină.
 2. *Undelemnul.* *Fapt. 10. 38.* Improspătează vindecă și eliberează.
 3. *Focul.* *Fapt. 2, 3;* *Mat. 3. 1.* Focul cuprinde totul, consumă, curăță și unește totul.
 4. *Pecetea.* *II. Cor. 1. 22;* *Efeseni 4. 30.* Pecetea este arătată aici ca o proprietate. Este învederată și asigurată.
 5. *Apa.* *Ioan 7. 37—39.* Apa curăță. Însuflește și înviorează viața într'un pustiu neroditor.
 6. *Porumbelul.* *Mat. 3. 16.* Porumbelul se ridică în aer.

Lucrările lui Dumnezeu și noi. (Ecles. 3. 1.)

Gata pentru a duce mai departe lucrările lui Dumnezeu. Isaia 6. 8.
 Fără preget în lucrul Domnului. Rom. 12. 11.
 Sinceritate în lucrare. II. Tim. 1. 15.
 Neoboseală în lucrare. Galat. 6. 9.
 Plată sigură pentru lucrul nostru. I. Cor. 15. 58.

Regulele țării (1 Cor. 16. 13.)

1. *Adâncimea.* Cu cât o clădire este mai înaltă cu atât temeliala este mai adâncă.
 Adevărul, sinceritatea, credința și dreptatea sunt temeliele unui caracter tare. Numai cine-și ia cu seriozitate aceste fundamente, are adâncime destulă și poate fi tare.
2. *Statornicia.* Cine a găsit și posedă o temelie adâncă, are o convingere proprie. Judecățile lui sunt clare, și voința lui e trează. El știe ce vrea, și cciace vrea, poate face. La el nu există îndoială. „Așa“ și nu altfel. Eu trebuie, eu nu pot altfel, Dumnezeu îmi ajută.“
3. *Responsabilitatea.* Credincios lui Dumnezeu, și principiilor Sale. Credințioșia face țările. Un vapor greu încărcat nu suferă din pricina furtunii tot la fel ca și o corabie cu pânze. Ceeace ne face pe noi țări, este simțul de responsabilitate pentru sufletul nostru.
 Suntem responsabili pentru toți, cu care suntem oarecum în legătură și nu putem să cedăm din punctele noastre de vedere.
4. *Unitatea.* Singuri suntem fără putere, dar păstrând unitatea, devenim țări. „Unirea face puterea“. Uniți cu alții găsim un sprijin. În Domnul găsim reazăm. Pentru aceasta avem datoria de a păstra unitatea.

Ilustrațiuni

COMUNITATE PUTERNICĂ

„Aveți o Comunitate puternică?“
 Întrebă cineva pe un premergător al unei biserici. „Da domnule meu“ i-a fost răspunsul. „Câți membri aveți?“ „Șaptezecișase“. „Sunt bogali?“ „Nu, sunt săraci.“ Atunci cum poți spune că este o Comunitate puternică?“ „Am spus aceasta din pricină că acești membri sunt absolut nelipsiți de la serviciile de zidire sufletească și Cuvân-

tu lui Dumnezeu își are un loc de frunte în inimile lor. Lucru cel mai principal este că ei o iau în serios în ceea ce privește Creștinismul, deasemenea și cu umblarea lor de toate zilele. Stau toldeana în legătura păcii și a iubirii, căutând ca în strânsă armonie să ducă lucrul lui Dumnezeu mai departe, contribuind bănește din pușinul lor câștig.

„O asemenea Comunitate este puternică“.

TIMPUL PIERDUT

Intr-o liniștită cameră a unui mare spital, zăcea un tânăr de o boală fără leac. Sora de caritate care-l îngrijea era ocupată alături într-alt loc, în timp ce la ureche îi veni următoarele cuvinte plângătoare: „Pierdut! pierdut!“

Repede sora îngrijorată se duse la el.

„Dar d-le Weber, nu credeți mai mult în mila lui Dumnezeu și a Mântuitorului lumii?“

„Da soră Clara, eu cred aceasta și știu: mila și sângele lui Isus Cristos vrea să mă facă pe mine un sărman păcătos, fericit, dar este așa de greu, să trebuiască să-ți întorci înapoi privirea asupra unui trecut și a unei vieți pierdute! O dacă Dumnezeu cel milostiv mi-ar mai adăoga încă un an de viață, aș trăi singur numai cu El și toată viața mi-ași întrebuința-o numai în lucrul Său! Gândiți-vă, sora Clara, 23 de ani pierduți; pierduți pentru toldeauna.“ După aceasta bolnavul gemu din nou.

Așleptați cu încredere d-le We-

ber, Mântuitorul cunoaște și știe adânc d-voastră căință, asupra vieții d-voastră trecută și vă chiamă blajin: „*Veniți la Mine.*“

Gândiți-vă la regele Ezechia, cum Dumnezeu l-a însănoșit din aceea grea boală și asupra rugăciunii lui stăruitoare, Dumnezeu l-a lăsat să mai trăiască încă 15 ani. Cum a umblat apoi în timpul pe care Dumnezeu i l-a dăruit să trăiască? În deșertăciune și îngâmfare. În așa fel încât profetul Isaia a trebuit să rostească o grea judecată asupra casei lui. Așa dar d-le Weber bucură-te de mântuirea d-tale și pe deasupra, că acolo sus vei putea fără păcate să servești pe Domnul.

Sora tăcu, iar bolnavul îi apucă mâna și spuse:

„Vă mulțumesc, soră, pentru cuvintele d-voastră, ele sunt pentru mine o mângâiere. Te rog spune la toți, în special tinerilor, că este îngrozitor să te căești de timpul pierdut.“

„Timpul pierdut nu se mai întoarce niciodată“.

SĂ NU FIE ADEVĂRATĂ ?

Un negru, care devenise creștin, ne povestește cecece i-a spus unii despre Biblie, că nu este adevărată.

Atunci le răspunse: Se poate ca această carte să nu fie adevărată? Cum? Eu o iau toldeauna cu mine în odăiță, mă așez și citesc în ea și lucru minunat, mi se umple

inima de bucurie. Cum poate o minciună să facă ca să îmi tresalte inima de bucurie? Am fost un bețiv, un hoț, un înșelător dar aceasta carte mi-a vorbit și m'a făcut un om nou, care nu mai bea nu mai fură, nu mai minte. Se poate ca aceasta carte să nu fie adevărată? Nu!

Această carte nu este o minciună !!!

PIEDICILE CUNOAȘTEREI LUI DUMNEZEU.

Intr'o convorbire asupra pocăinței, un negustor necredincios rămânea la acelaș răspuns: „Nu pot să pricep!“ Atunci prietenul său, cu care stătea de vorbă, luă o coală de hârtie pe care scrisese cuvântul „Dumnezeu“ și-l întrebă: „Vezi ce scrie aci?“ „Da“ răspunse negustorul. După aceea prietenul său acoperi hârtia cu un portmoneu voalunos și-l întrebă din nou: „Mai vezi și acum cuvântul pe care l-am scris?“ „Nu“, răspunse negustorul.

Aceasta a fost o bună predică. Este poate averea, teama de oameni, desmoștenirea, sau altceva, cece te împiedecă să cunoști pe D-zeu?

DACA EȘTI CREȘTIN

De ești privit cu ură și disprețuit
Atunci să ai răbdare până la sfârșit
Dacă cupa amară, lumea, ție ți-a dat
De ești creștin iubește și răbdă neîncetat.

Dacă vezi în juru-ți plâns și jale amară
Când durerea pe unii la pământ îi doboară
Dacă chiar dușmanul ce te-a persecutat
De ești creștin iubește și ajută neîncetat.

Părăsnidu-și slava ce-o avea în cerul sfânt
A coborât Domnul pe acest întinat pământ
Pentru vina noastră a fost crucificat
De ești creștin iubește și-L laudă neîncetat.

Prin grele suferințe a trecut și Isus
Dar până la capăt crucea Lui și-a dus
Drumul spre viață cu spini e presărat
De ești creștin iubește și răbdă neîncetat.

O mulțime mare de surori și frați
Au fost arși pe ruguri, de fiare sfâșiați
Pe călăii lor nici unul din ei n'a blestemat
Fiind creștini cu toții, ertau neîncetat.

În această lume, pribeag călătorești
Până când în ceruri, odată ai să sosești
Acolo, un loc și ție Isus, ți-a rezervat
Dacă ai fost în viață creștin adevărat.

Prel. L. M.

LECȚIUNILE ȘCOALEI DUMINECALE

Traduceri de LIVIU MUNTEANU

Duminică 6 Mai 1934

LECTIA: Ioan 10 v. 14—28

PĂSTORUL CEL BUN

CUVÂNT DE AUR: „*Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic.*” Psalm 23. 1.

Explicațiuni

Oile din Palestina, se deosebesc de cele de prin părțile noastre. Au urechile mai lungi, cari atârnă în jos, ceea ce este mai curios, grăsimea de pe coadă are până la 10 kg. greutate și era folosită la arderea de tot. (Levitic 3. 9) Desigur această grăsime slujea și la hrană. Lăna, în general, este albă, mai rar colorată. Au firea blândă și sunt foarte răbdătoare. Fiecare poartă câte un nume, așa cum au animalele de casă dela noi.

Invățăminte

Isus, Păstorul cel Bun. Profeții din Vechiul Testament îl arată pe Domnul Isus ca Păstor. (Ieremia 23 v. 1—6, Ezechiel 34. 23). El nu este Păstor asemenea păstorilor neadevărați (Ezechiel 34.1—11), deosebindu-se de ei prin însușiri de preț: Iubire desăvârșită, cunoașterea turmei, și prin jertfa adusă pentru turmă!

Isus, conducătorul turmei. Oile au mulți dușmani, și de aceea au nevoie de apărare. În câmpiile acestei lumi pândesc o mulțime de primejdii văzute și nevăzute, de care ne putem feri cu greutate.

Pășunea lumii este atrăgătoare, dar cine paște pe ea, se îmbolnăvește de „gălbinare” duhovnicească. Aceasta se poate întâmpla când cineva se îndepărtează de turmă. Isaia arată în chip foarte frumos felul cum Domnul Isus se îngrijește de turmă (Isaia 40. 11).

Dușmanii turmei. Lupul este dușmanul cel mai cunoscut al oilor. Păstorul nu este numai conducătorul turmei ci și apărătorul ei. David s'a luptat cu un leu și un urs. Cioabanii români, mai de mult, când animalele sălbatice erau mai în voie, adeseori se luptau cu fiarele ce atacau turma.

Așa și în turma spirituală.

Când un val de stricăciune se abate asupra adunării, păstorul se ridică împotriva-i. Deasemeni, se luptă cu înverșunare împotriva învățăturilor stricăcioase.

Ap. Pavel a prevăzut că în turmă își vor face loc lupii răpitori (Faple 20 v. 29—30).

Păstorul bun își apără turma, pe când cei răi o lasă pradă fiarelor (Isaia 56. 10—11).

Slujba de păstor. Bătrânii rânduiți să păstorească Biserica, sunt servii Păstorului celui bun. Slujba de păstor după înțelesul Bibliei, nu este asemenea slujbei preoțești, ci asemenea slujbei Regelui, care veghiază și se îngrijește de popor.

Duminică 13 Mai 1934

LECTIA: Ioan 12 v. 20—26

„VREM SĂ VEDEM PE ISUS”

CUVÂNT DE AUR: „*Dacă grâuntele de grâu care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur, dar dacă moare, aduce multă roadă.*” Ioan 12. 24.

Explicațiuni

Filip, este un nume grecesc, ce înseamnă: Prietenul calului. După cât ne arată Biblia, putem înțelege că deși era Iudeu, totuși cunoștea bine limba greacă și aramaică, întrucât și numele era grecesc.

Praznicul (sărbătoarea) de care este vorba, era Paștele, care era aproape (Ioan 11 v. 55).

Învățămintele

În căutarea lui Isus. La Ierusalim în jurul templului, se adunau și mulți păgâni, doritori după Dumnezeu, printre care și Grecii, cunoscuți ca iubitori de înțelepciune. Întrebările cu privire la Dumnezeu, la suflet, i-au adus la Ierusalim, mai cu seamă că religia păgână nu le îndestula sufletul. (Exemplul din Fapte 8. 26—39) Nici slujbele dela Templu n'a complectat lipsa. Când au auzit despre Isus, au căutat să-l vadă. Filip le-a vorbit despre Isus și i-a condus la El. Tot așa și azi. Lumea, cu înțelepciunea ei și cu religiile ei, nu ajută la mântuire.

Trebuie să li se spună despre Isus și să fie conduși la adunare. Cine vrea să facă serviciul lui Filip și Andrei?

Fără îndoială, cei ce căutau pe Isus, au primit Cuvântul Său. Poate că vor fi fost prezenți în ziua de Rusalii (Fapte 2. 1). De notat că Domnul Isus oferă mai mult decât filozofii. Cei ce vin la El flămânzi după neprihănire, vor fi săturați.

O lecție serioasă pentru ucenici. (v. 25, 26). După cum Domnul Isus a mers pe calea suferinței tot așa și ucenicii, vor trebui să meargă pe acciași cale. A urma pe Isus, nu înseamnă numai a merge pe urmele Sale ci și a-l imita, a face ce a făcut El.

Duminică 20 Maiu 1934

LECTIA: Fapte 1 v. 13—26.

CUVÂNT DE AUR: *Vă mai spun iarăși, că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri.*

Explicațiuni

Muntele Măslinilor, se află la răsărit de Ierusalim, la aproape 2 km. (un drum de Sabat).

Matia înseamnă „darul lui Iehova“.

Are aceeași însemnătate ca și numele *Matiei*.

Barsaba, înseamnă „Fiul lui Saba“. Un ucenic care purta și numele latinesc de Just (Drept). În Biserica din Ierusalim era numit și Iuda (Fapte 15:22, 32).

Învățămintele

Întrunirea la rugăciune. Apostolii și ucenicii Domnului nu s'au întrunit la rugăciune în Templu, ci într'o casă, poate tot acolo unde au luat și cina. Casa avea acoperișul lat, adică avea o terasă, după cum se obișnuia pe acolo. Timpul folosit în rugăciune, și lângă Cuvântul Domnului i-a păzit de greșelile săvârșite de nerăbdare și astfel timpul așteptării împlinirii făgăduinței a devenit un timp plin de binecuvântări.

Dumnezeu ne-a făcut multe făgăduințe în Biblie. Să nu fim nerăbdători și neascultători, pentru ca să nu le pierdem.

Putem deveni răbdători dacă noi întrebăm în timpul nostru în rugăciuni, îndemnându-ne unii pe alții, lucrând pentru Domnul.

Printre o activitate neobosită, făcută cu credințioasă rămanem treji și putem ajuta pe alții să vină la Cristos.

Amințirea dureroasă. Din numărul ucenicilor lipsea Iuda. Petru a lămurit fapta și sfârșitul lui Iuda cu Biblia. Cuvintele lui Petru sunt serioase îndemnuri la credințioasă.

Alegera lui Matia. Locul rămas prin căderea lui Iuda trebuia complectat. Trebuia ales un alt apostol. Acesta trebuia să înlănească condițiunile dela v. 21 și 22.

Aplicațiuni personale

1. Pentru ce veniți voi la Școala Duminicală? Pentru ca să treacă timpul sau să primiți binecuvântări?
2. Sunteți voi ascultători Domnului?

Duminică 27 Maiu 1934

LECTIA: Fapte 2 v. 1—13.

CUVÂNT DE AUR: *Oamenii au vorbit dela Dumnezeu, mânăți de Duhul Sfânt.* (II. Petru 1. 21).

Explicațiuni

Sărbătorile la Iudei. Iudeii aveau trei sărbători mari, când veneau de prețutindeni în pelerinaj la Ierusalim. Aceste sărbători erau: Paștele, Rusalile și Sărbătoarea corturilor. (Deut. 16. 1—17).

Rusalile era sărbătoarea săptămânilor sau a secerișului. (Exod. 34. 22; Levitic 23. 15—21).

Pentru că se ținea în a 50-a zi dela începerea seceratului se numea *cincizecimea*. (grecește: Pentekoste).

Duhul Sfânt. Ce trebuie să știm despre Duhul Sfânt se găsește în acest număr la pag. 10.

Invățăminte

Importanța Rusaliilor. Ziua Rusaliilor a fost ziua nașterii Bisericii lui Isus. Ucenicii au devenit oameni noi. Petru cel ce s'a temut de o servitoare a mărturisit pe Domnul în fața unei mari mulțimi. Aceasta a

fost lucrarea Duhului Sfânt. După cum la răstignirea Domnului, unii ziceau că este o lucrare a lui Dumnezeu iar alții o înșelăciune, la Rusalii unii ziceau că este lucrarea minunată a lui Dumnezeu, iar alții ziceau că apostolii sunt beți, tot așa și azi, acolo unde Duhul Sfânt lucrează unii recunosc lucrarea Domnului iar alții spun că suntem „înapoiași” pentru că nu ținem la pas cu lumea.

Templul Duhului Sfânt. Inima omului pocăit este templul Duhului Sfânt (I. Cor.) Duhul Sfânt nu-l au oamenii păcătoși ci copiii lui Dumnezeu.

Inima nu poate rămâne goală: sau este plină de Duhul Sfânt, sau plină de patimi. „Fiți plin de Duh”. (Efes. 5. 18).

Aplicațiuni personale

1. Aveți voi roadele Duhului Sfânt?
2. Păstrați voi curată inima, templul Duhului Sfânt?

Răspândirea revistei nu cere osteneală ci bunăvoință.

În ziua de 1 Maiu a. c. Comunitatea noastră a avut o excursie într'o pădure din apropierea orașului, la care a luat parte toate Bisericile afiliate.

Presbiterii adunărilor au avut grije ca și acolo să se păstreze o conduită creștinească.

În consecință surorile și prietenile noastre au fost grupate separat de frați. În acest fel, s'a bu-

curat fiecare de prilejul de a petrece o zi în mijlocul naturii înverzite, slăvind pe Dumnezeu prin cântări și mărturisindu-l celor ce se aflau acolo.

S'au găsit unii, din cei veniți cu damigenile pline cu vin să se supere când azeau despre Cristos... Lucru curios, dar adevărat! Creștini cari nu vor să audă de Cristos!

Adresa Comunității : Str. Ștefan Ciobanu, 16—18.